

FENT I DESFENT

Un mar vertical

Em mirava, la Maria, però em mirava sense mirar-me: em mirava mirant el mar. Va seure al meu costat. Feia temps que no ens veïem. En els últims mesos, a casa només m'havien parlat del seu cos. Estava prima. Estava pàl·lida. Estava esquelètica. Era tot el que jo sabia d'ella. Estava cadavèrica. Cadavèrica. Cadavèrica.

Les paraules queien, dins meu, amb una violència que m'estripava l'ànima. Cadavèrica. Aquell matí, l'havia anat a buscar a l'estació. Em va rebre amb un somriure i amb una illusió: retrobar-se amb el mar. De camí, no va separar-se de la finestra ni un sol instant. Tenia, als ulls, un desig irrefrenable de cercar en la naturalesa tots els colors que havia oblidat a l'hospital. I em va explicar que, al llarg de tot aquell temps, la seva única finestra havia estat una pàgina en blanc des d'on escriure el paisatge.

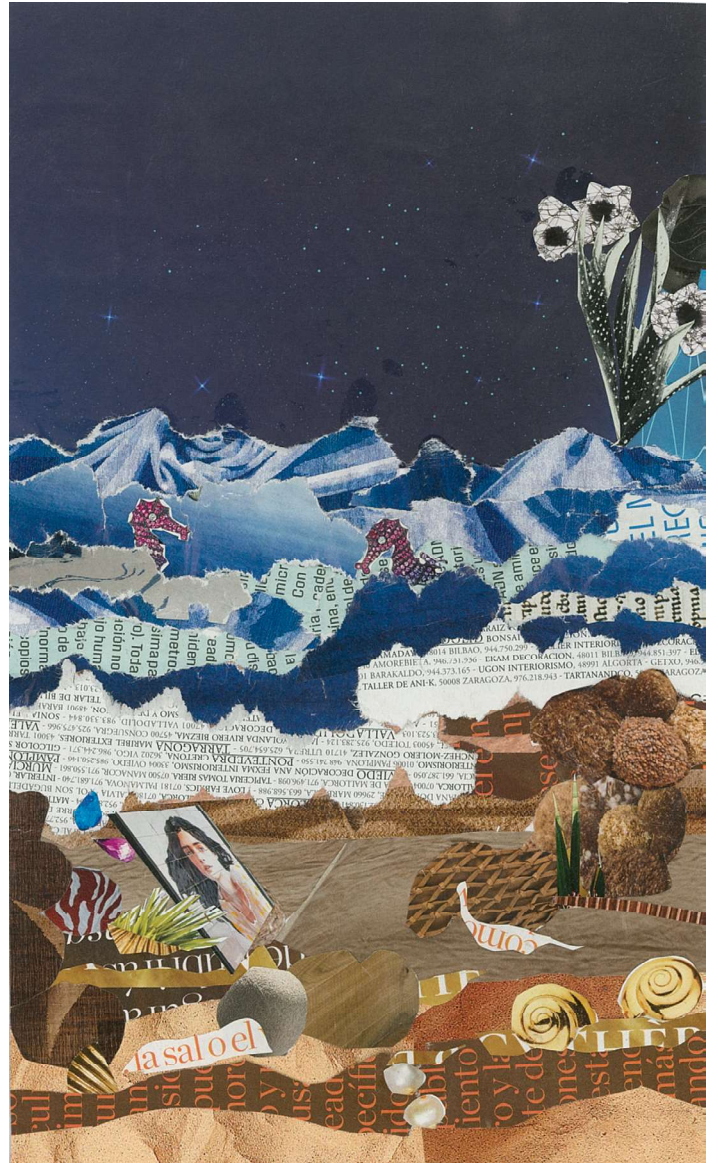
La seva mirada, afamegada de mar, tornava a respirar. Havíem arribat. El paisatge tot just començava a despertar-se. I la Maria, amb una veu tan delicada que sols el mar i jo podíem sentir, va parlar-me del patiment. De totes les seves soledats, va parlar-me. De les llàgrimes d'aquells que no podien venir a veure-la. De la mudesa d'unes paraules que ningú mai comprendria. De les converses amb un cos que no tornaria a ser el mateix.

I va parlar-me, també, d'aquelles mirades que no s'atrevien a mirar-la. La Maria duia la seva història, la història d'un càncer d'ovari, transcrita a la pell. Patia, tanmateix, la soledat de saber-se més viva que mai i que ningú veïés, en ella, més que un cos que deia la mort. La soledat que sentia quan ningú la mirava als ulls. Només el seu cos. La soledat que sentia quan ningú preguntava per ella. Només pel seu cos.

Les seves paraules brotaven del mar. Em plantejava, jo, qui ens veu, què ens mira? I qui ens mira què ens troba? Com l'has vist, Marina?, em preguntaven. L'he escoltat, deia. He escoltat la passió amb què em parlava dels llibres que li havien salvat la vida, l'emoció amb què m'explicava els testimonis de les seves companyes i la illusió amb què em detallava els somnis que omplien el seu nou futur.

Un últim futur i una nova mirada. La Maria mirava el mar com si mirés la seva pròpia vida i esperés, serena, l'arribada de la mort; mirava el mar com l'artista que mira, joiosament, la seva obra enllestida. Has de deixar que la mort visqui lentament, Marina, has de fer teva la teva mort, em va dir, i ens vàrem quedar en silenci, en el silenci de qui creu trobar els seus últims pensaments.

Em va mirar, feliç. Sé que em mirava com no mirava a ningú més de la família perquè el meu cos també parlava de la mort. Prima, pàl·lida, esquelètica i cadavèrica. Les paraules se'm clavaven a la pell com ho feien les mirades que no gosaven mirar-me i les que ho feien de més. De què em servia trencar els miralls si sovint les mirades tenien el reflex més violent? M'alimentava d'un únic desig: fer invisible el cos que tant havien ferit.

Collage: **Rosa Maria Saña**

Ens vàrem apropar al mar. Teníem la mort als nostres cossos i havíem mort tots els miralls, però ens quedava un mar, encara, un mar vertical que s'alçava davant nostre i ofrenava el reflex més vertader, un reflex que ens retornava vives les mirades, un reflex que les nostres mans travessaven per omplir-se de vida. El mar era l'únic mirall que ens reflectia vives. I veure's, amb aquesta mirada, així, plena d'una vida que sols els que han vist la mort saben veure, era tot el que necessitava la Maria per acomiadar-se.

| Marina Roqué |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Sauri.